

kom en Situation frem, hvorved Ministeriet kom i Mindretal og mente at maatte tilraade Valg.

Jeg skal ikke gaa ind paa en Drøftelse af den voldsomme Tale, det ærede Medlem Hr. Stauning holdt om disse Nedskæringer, men indskrænke mig til at sige, at de efter vor Opfattelse ikke med Rette kan betegnes som inhumane.

Med Hensyn til Valgskrækken skal jeg ogsaa fatte mig meget kort. Vi hørte nøjagtig samme Tale vendt imod os før Valget den 2. December, ogsaa da fik vi profeteret, at det vilde gaa os forfærdelig ilde — og det gik os, som bekendt, særdeles godt. Vi imødeser ogsaa i den nuværende Situation et Valg med den største Ro. Vi har medvirket til at gennemføre den ene Side af det, vi stillede i Udsigt, en Nedsættelse af det offentliges Udgifter; men vi stillede ganske vist ikke nogen vældig Skattelettelse i Udsigt, tværtimod udtalte vi os overordentlig forbeholdent om dette Spørgsmaal, og Begebenhederne har jo givet os Ret paa dette Punkt som paa saa mange andre, det er ikke noget, der kommer os overraskende. Det andet Punkt, Erhvervspolitikken, har vi ogsaa stræbt at løse, men dette har været umuligt overfor den Modstand, vi har mødt fra Regeringens Side, og saa længe det ærede Medlem Hr. Stauning er blevet staaende paa det Standpunkt, at et Toldforslag ikke bør gennemføres mod den siddende Regerings Ønske, saa længe er der jo ikke mange Muligheder for at gennemføre det, som vi altsaa anser for at være det rette.

Naar der nu tales saa stærkt om Valg og om, at der her gennemføres noget, som Vælgerne ikke har haft Kendskab til, maa jeg saa dog ikke minde det ærede Medlem om en Udtalelse, han fremsatte i sin sidste Tale: at den Valutaordning, der blev gennemført, ikke var den, hans Regering foreslog eller ønskede. Nej, det er rigtigt, den Ordning, der blev gennemført, var af den Art, at intet af de 3 Partier, der gennemførte den, havde sagt til Vælgerne, at det var det, der burde gennemføres. Men dog, skønt det drejede sig om maaske den vigtigste Sag, der i lange Tider har ligget paa den danske Rigsdags Bord, talte ingen den Gang om, at dette skulde ud til Vælgerne, eller at der skulde være Folkeafstemning om det Spørgsmaal.

Med Hensyn til, om Vælgerne har været klare over, at en Nedskæring ogsaa af de sociale Udgifter forestod, havde det ærede Medlem Hr. Stauning kun den smagfulde Vending, at „vi løj ikke for Vælgerne“. Men jeg maa minde det ærede Medlem om,

at hans Tale i Radio byggede paa den nuværende højttærede Finansministers Tale i Kolind. Det var altsaa ikke blot noget, der var sagt fra Socialdemokratiets Side, men noget, der ogsaa var sagt fra Venstres Side og sagt paa ganske officiel Maade af Venstres første Mand.

Og endelig med Hensyn til Valget sagde det ærede Medlem Hr. Stauning, at naar vi mener at have Tilslutning, var det jo farefrit. Ja, men det er ikke tilstrækkelig Motivering for et Valg, at det er farefrit. Der maa være en Motivering, og det maa være den, at der derved er et Spørgsmaal, der skal klares og kan klares, og dette foreligger ikke i den nuværende Situation. Derfor peger denne Dagsorden paa noget, som ikke har politisk Interesse.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. Stauning vendte sig ogsaa imod mig som Ordfører for det radikale Venstre med Ordet Valgskræk som det, han mente var bestemmende for den Holdning, jeg indtager i Bedømmelsen af Spørgsmaalet om, under hvilke Forhold Valg er et rimeligt parlamentarisk Middel. Jeg maa tilstaa, at dette Ord gør ikke noget Indtryk paa mig; jeg tror, at man ved at lade sig skræmme af Beskyldningen for Valgskræk lige saa hyppigt kan komme til at bære sig politisk urigtigt ad som ved at lide af Valgskræk. I hvert Fald maa den til enhver Tid foreliggende Situation bedømmes ikke ud fra Spørgsmaalet om, hvordan det kan gaa det enkelte Parti, men ud fra Spørgsmaalet om, hvorvidt vi tjener hele det almindelige parlamentariske Styre ved ustandseligt at appellere til Vælgerne paa et Grundlag, som ikke kan bringe nogen tilfredsstillende Afgørelse. Det er mit Indtryk, at det parlamentariske Styre i Danmark som andre Steder har Vanskeligheder at kæmpe med under de Forhold, som er opstaaet efter Krigen, og jeg tror, at alle de politiske Partier har al mulig Grund til i den Henseende ikke at foretage noget, som øger disse Vanskeligheder, skaber en stigende Usikkerhed og en stigende Uklarhed i det politiske Liv.

Ja men, sagde saa den ærede Forslagsstiller for Dagsordenen, en Regering maa kunne værges sig, den maa ikke kunne tvinges til at sidde i 4 Aar og finde sig i alt, hvad et Folketing eller en Rigsdag kan finde paa at beslutte eller afvise. Deri har det ærede Medlem selvfølgelig den mest soleklare Ret; naturligvis kan en Regering ikke være forpligtet til at sidde i 4 Aar og gennemføre Ting, som den ikke er villig til